

tač so bohacži a khudži, schědžiwoži a młodženži, haj ſamo džecži w njedželskej draſeže ſkiwlo a plakajo pſches měſch-čanske haſny czechnicu. Tačo býchu ſe ſwojimaj wocžomaj czerpjenje ſwojeho ſbóžnika widžili, wołachu wo pomož ſ Knijeszej ſmilnoſcze we wulkim duchownym hubjenſtwje. Khwalobný khěrluſch njebeſche ſylſchecž, jenož ſtyſkuwe wołanie pokutnych wutrobów po wſchitkach krajinach. Haj ſtivjerdiſene wutroby dachu ſo ſmjehečicž pſches ſylſy pokutnych. Wſchitzu wrózichu ſwoje njeprawe ſubla a ſchtóž hewač wulke hréchi na wutrobje a na ſwědomnju mějeſche, ſpowjedaſche ſo jich ſ ponižnej wutrobu.

Schto chzemij ſ temu prajiež w cžaſu, w kotrymž Bože hroženje runje tač nad naſchim žiwjenjom ſteji? Běſche to nabožna ſahoritoſež tehdy, pſhemérne ſaplaczenje a khostanje předomnikow? Temu tač je, ale körjenje tuteje ſahoritoſeže ležachu tola we hļubokim a hanibutym ſacžucžu hréchow. Duch modlitwy hibaſche ſo tehdy mózniſe we wutrobach wěrjazych. Ach, jo býchmy tež my tajke hibanje ſacžuwali a ſo wobročili ſ temu, kiž naž poſhosta, ſo býchmy wopomnili, ſchto ſ měrej naſcheje duſche ſo hodži!

Naſch Knijes džesche horje do Jeruſalema. Kajka wulka ſyla czechniſche ſ nim a kač jemu ludžo ſ wrotow kralovſkeho města napſhécžiwo džechu! Kajke wjeſzele, kajka radoſež. A wón — plakasche na to město. Haj wón widžesche, kač jeho luboſež a žohnowanje ſazpiwachu, kotrež jim pſchinjeſež chžysche.

Naſche Bože ſłowo rěči wo wulkej luboſeži Boha naſcheho ſbóžnika ſ ſwojemu ludu.

1. Wón je nam ju wopofaſal wot ſpocžatka hacž do ſwojeje ſmijercze na kſchižu.

2. Ty wſchědnie jeho luboſež widžiſch, kotař je jeho ſ njebjež dele ſ tebi hnala.

3. Wotewrým wocži ſ widženju, ſo njebýchmy ſhubjeni byli.

1. Lětſtotetki doſho běchu prophetojo wěſhcežili wot teho, kiž w Israelu ſ Knijesom býč dyrbjesche a lud poſafali na teho bójſkeho wopýtarja, kiž ſ njebjež ſ nim pſchińcž